

PARYŽIAUS KONVENCIJA DĖL PRAMONINĖS NUOSAVYBĖS SAUGOJIMO*

1883 m. kovo 20 d.

Peržiūrėta Briuselyje 1900 m. gruodžio 14 d., Vašingtone 1911 m. birželio 2 d., Hagoje 1925 m. lapkričio 6 d., Londone 1914 m. birželio 2 d., Lisabonoje 1958 m. spalio 31 d. ir Stokholme 1967 m. liepos 14 d.

1 straipsnis

*(Sąjungos sudarymas; pramoninės nuosavybės sąvoka**)*

(1) Šalys, kurioms taikoma ši Konvencija, sudarė Sąjungą dėl pramoninės nuosavybės saugojimo.

(2) Pramoninės nuosavybės apsaugos objektais laikomi išradimų patentai, naudingieji modeliai, pramoninis dizainas, prekių ženklai, paslaugų ženklai, firmų vardai ir kilmės nuorodos arba kilmės vietos pavadinimai, taip pat apsauga nuo nesąžiningos konkurencijos.

(3) Pramoninė nuosavybė suprantama pačia plačiausia prasme ir apima ne tik pramonę ir prekybą tiesiogine prasme, bet taip pat ir žemės ūkio gamybos sritis, kalnakasybos pramonę ir visus produktus – tiek gaminamus, tiek ir gamtinės kilmės, pavyzdžiui: vyną, grūdus, tabako lapus, valgius, gyvulius, iškasenas, mineralinius vandenius, alų, gėles, miltus.

(4) Išradimų patentais laikomos įvairios Sąjungos šalių įstatymais pripažintos pramonės patentų rūšys, pavyzdžiui: įvežtiniai patentai, patobulinimo patentai, papildomi patentai bei liudijimai ir t. t.

2 straipsnis

(Nacionalinio režimo principas)

(1) Kiekvienos į Sąjungą įeinančios šalies piliečiai kitose šalyse naudojami pramoninės nuosavybės apsaugos atžvilgiu tokiais pat privilegijomis, kurias šiuo metu arba ateityje suteikia atitinkami įstatymai saviems piliečiams, nevaržant šioje Konvencijoje numatytų teisių. Iš to seka, kad jų teisės bus saugomos taip pat, kaip ir tos šalies piliečių teisės, ir jie naudosis tomis pat teisėtomis apsaugos priemonėmis nuo bet kokio pasikėsinimo į jų teises, jeigu jie laikysis sąlygų ir formalumų, numatytų savo šalies piliečiams.

(2) Tačiau Sąjungos šalių piliečiams jokių būdu negali būti keliamos sąlygos, kad jie gyventų arba turėtų įmonę toje šalyje, kurioje prašoma apsaugos, kaip prielaida naudotis kuria nors pramoninės nuosavybės teise.

(3) Besąlygiškai pasilieka galioti kiekvienos Sąjungos šalies įstatymai, liečiantys teisinę bei administracinę procedūrą ir teisingumo bei administracinių organų kompetenciją, taip pat gyvenamosios vietos pasirinkimą arba patikėtinio paskyrimą, kurių reikia laikytis, remiantis pramoninės nuosavybės įstatymais.

3 straipsnis

(Kai kurių kategorijų asmenų prilyginimas Sąjungos šalių piliečiams)

* Lietuvos Respublika yra Paryžiaus konvencijos dėl pramoninės nuosavybės saugojimo narė nuo 1994 m. gegužės 22 d.

** Teksto naudojimosi patogumui straipsniams sugalvotos antraštės. Pasirašytame tekste (prancūzų k.) antraščių nėra.

Sąjungos šalių piliečiams prilyginami nedalyvaujančių Sąjungoje šalių piliečiai, kurie pastoviai gyvena vienoje iš Sąjungos šalių arba turi „rimtas ir veikiančias“ pramonės arba prekybos įmones.

4 straipsnis

(Išradimų patentai, naudingieji modeliai, pramoninis dizainas, prekių ženklai, autorystės liudijimai: paraiškos, prioriteto teisė. Patentai: paraiškos išskyrimas)

A.-(1) Bet kuris asmuo arba jo teisių perėmėjas, nustatyta tvarka padavęs išradimo, naudingojo modelio, pramoninio dizaino ar prekių ženklo paraišką vienoje iš Sąjungos šalių, naudojasi prioriteto teise paraiškai paduoti kitose šalyse žemiau nurodytais terminais.

(2) Pagrindu prioriteto teisei įgyti pripažįstamas bet koks paraiškos, turinčios teisingai įformintos nacionalinės paraiškos padavimo galią pagal kiekvienos Sąjungos šalies nacionalinius įstatymus arba sudarytas tarp Sąjungos šalių dvišales arba daugiašales sutartis, padavimas.

(3) Teisingai įformintu nacionalinės paraiškos padavimu suprantamas bet koks padavimas, kurio pakanka paraiškos padavimo datai atitinkamoje šalyje nustatyti, neatsižvelgiant į tolesnį šios paraiškos likimą.

B.-Dėl to vėlesnis paraiškos padavimas vienoje iš kitų Sąjungos šalių, nepasibaigus šiems terminams, negali būti pripažintas negaliojančiu dėl padarytų per šį laikotarpį veiksmų, be to, remiantis kitu paraiškos padavimu, išradimo paskelbimu arba panaudojimu, išleidimu į prekybą pavyzdžių egzempliorių, ženklo panaudojimu, ir šie veiksmai negali būti pagrindu kokiai nors trečiųjų asmenų teisei ar kokiai nors asmeninio valdymo teisei atsirasti. Trečiųjų asmenų teisės, jų įgytos iki pirmos paraiškos, kuri yra pagrindas prioriteto teisei, padavimo dienos, išlieka sutinkamai su kiekvienos Sąjungos šalies vidaus įstatymais.

C.-(1) Aukščiau minėti prioriteto terminai išradimų patentams ir naudingiesiems modeliams yra dvylika mėnesių, o pramoniniam dizainui ir prekių ženkams – šeši mėnesiai.

(2) Šie terminai skaičiuojami nuo pirmos paraiškos padavimo datos; paraiškos padavimo diena į termino laikotarpį neįskaitoma.

(3) Jeigu paskutinė termino diena yra įstatymu nustatyta šventės diena arba diena, kurią patentų tarnyba toje šalyje, kurioje paduodama paraiška, paraiškų nepriima, terminas pratęsiamas iki sekančios pirmos darbo dienos.

(4) Pirmąją paraišką, nuo kurios padavimo dienos bus skaičiuojamas prioriteto terminas, turi būti laikoma sekanti tam pačiam objektui paduota paraiška, kaip ir ankstesnė pirmoji aukščiau nurodyto (2) punkto prasme paraiška, kuri paduota toje pačioje Sąjungos šalyje, su sąlyga, jeigu ši anksčiau paduota paraiška sekančios paraiškos padavimo dieną buvo paimta atgal, palikta be eigos arba buvo atmesta, nebūdama viešai prieinama, taip pat su sąlyga, kad jos atžvilgiu neliko kokių nors teisių ir ja remiantis nebuvo pretenduojama į prioriteto teisę. Ankstesnė paraiška tada negali būti pagrindu pretenzijoms dėl prioriteto teisės reikšti.

D.-(1) Bet kuris asmuo, kuris, remdamasis anksčiau paduota paraiška, nori pareikšti savo pretenzijas dėl prioriteto, turi paduoti prašymą, kuriame turi nurodyti paraiškos padavimo datą ir šalį, kurioje ji paduota. Kiekviena šalis nustato terminą, iki kada toks prašymas turi būti paduotas.

(2) Šie nurodymai turi būti skelbiami kompetentingos tarnybos leidiniuose, pavyzdžiui, patentuose ir jų aprašymuose.

(3) Sąjungos šalys gali reikalauti iš asmens, paduodančio prašymą dėl prioriteto, pristatyti anksčiau paduotos paraiškos (aprašymo, brėžinių ir pan.) kopiją. Tarnybos, kuri priėmė tą paraišką, nustatyta tvarka patvirtintai kopijai jokio legalizavimo nereikalaujama ir visais atvejais ji gali būti pateikta bet kuriuo laiku per tris mėnesius nuo sekančios paraiškos padavimo dienos, nemokant už tai jokio mokesčio. Gali būti pareikalauta, kad prie prašymo būtų pridėta toje tarnyboje išduota pažyma apie paraiškos padavimo datą ir vertimas.

(4) Paraiškos padavimo metu draudžiama reikalauti kitų formalumų dėl prašymo apie prioritetą vykdymo. Kiekviena Sąjungos šalis nustato pasekmes dėl numatytų šiame straipsnyje formalumų nesilaikymo, tačiau šios pasekmės negali būti sunkesnės už prioriteto teisės netekimą.

(5) Ateityje gali būti pareikalauta pateikti kitus įrodymus. Asmuo, pretenduojantis į prioritetą, remiantis anksčiau paduota paraiška, turi nurodyti tos paraiškos numerį: šis nurodymas skelbiamas numatyta aukščiau pateiktame (2) punkte tvarka.

E.-(1) Kai paraiška pramoniniam dizainui paduodama šalyje pasinaudojant teise į prioritetą, remiantis paraiška naudingajam modeliui, prioriteto terminu laikomas terminas, numatytas pramoniniam dizainui.

(2) Be to, šalyje leidžiama paduoti paraišką naudingajam modeliui pasinaudojant prioriteto teise, įgyta padavus patentinę paraišką, ir atvirkščiai.

F.-Nei viena Sąjungos šalis neturi teisės nepripažinti prioriteto arba atmesti patentinę paraišką remdamasi tuo, kad pareiškėjas pretenduoja į kelis prioritetus, tame tarpe ir nustatytus skirtingose šalyse, arba remdamasis tuo, kad paraiškoje, pretenduojančioje į vieną ar keletą prioritetų, yra vienas ar keli elementai, nepaminėti paraiškoje ar paraiškose, pagal kurias pretenduojama į prioritetą, jei abiem atvejais pagal šalies įstatymą išlieka išradimo vienumas.

Kai dėl elementų, kurie nebuvo įtraukti į paraišką arba paraiškas, kurių atžvilgiu pretenduojama į prioritetą, sekančios paraiškos padavimas duoda prioriteto teisę bendrais pagrindais.

G.-(1) Jeigu ekspertizė nustatys, kad patentinė paraiška yra kompleksinė, tai pareiškėjas gali padalyti paraišką į keletą atskirų paraiškų, palikdamas kiekvienai paraiškai pirmosios paraiškos padavimo datą ir atitinkamais atvejais išsaugoti prioriteto teisės privilegiją.

(2) Pareiškėjas gali taip pat savo iniciatyva padalyti patentinę paraišką, palikdamas kiekvienai paraiškai pirmosios paraiškos padavimo datą ir atitinkamais atvejais išsaugoti prioriteto teisės privilegiją. Kiekvienai Sąjungos šaliai paliekama teisė pačiai nustatyti sąlygas, pagal kurias toks padalijimas leidžiamas.

H.-Prioritetas negali būti nesuteiktas dėl to, kad kai kurie išradimo elementai, kurių atžvilgiu reiškiamos pretenzijos į prioritetą, nenurodyti išradimo apibrėžtyje, pateiktoje pirminėje paraiškoje, jeigu tik šie elementai aiškiai randami paraiškos dokumentuose.

I.-(1) Išradimų paraiškos autorystės liudijimui, paduotos šalyje, kur pareiškėjas turi teisę prašyti išradimo patento arba autorystės liudijimo, duoda pagrindą numatytai šiame straipsnyje prioriteto teisei, su tokiomis pat sąlygomis ir pasekmėmis, kaip ir paraiškos patentui.

(2) Šalyje, kurioje pareiškėjai turi teisę prašyti pagal pageidavimą išradimo patento arba autorystės liudijimo, autorystės liudijimo atveju jie naudojami šio straipsnio nuostatomis, taikomomis paraiškomis patentams gauti, teise į prioritetą, nustatomą pagal paraišką patentui, naudingajam modeliui ar išradimo autorystės liudijimui gauti.

4bis straipsnis

(Patentų, gautų įvairiose šalyse, nepriklausomumas)

(1) Patentai, kuriems gauti padavė paraiškas Sąjungos šalių piliečiai įvairiose Sąjungos šalyse, yra nepriklausomi nuo patentų, gautų už tą patį išradimą kitose šalyse, įeinančiose ar neįeinančiose į Sąjungos sudėtį.

(2) Šią nuostatą reikia suprasti be jokių apribojimų ta prasme, kad patentai, kuriems gauti paraiškos paduotos prioriteto termino ribose, yra nepriklausomi tiek galiojimo pabaigos bei teisių netekimo, tiek ir normalaus jų galiojimo termino atžvilgiu.

(3) Ši nuostata taikoma visiems jos įsigaliojimo metu turimiems patentams.

(4) Ji taip pat bus taikoma ir naujų šalių prisijungimo atveju patentams, kuriuos prisijungimo momentu turi viena ar kita pusė.

(5) Patentai, gauti remiantis prioriteto privilegija, galioja įvairiose Sąjungos šalyse tokiu pat terminu, kuriuo jie būtų galioję, jeigu paraiška jiems gauti būtų buvusi paduota ir jie išduoti be šios prioriteto privilegijos.

4ter straipsnis

(Autoriaus nurodymas patente)

Išradėjas turi teisę būti nurodytas patente.

4^{quater} straipsnis

(Patentabilumas apribojimo parduoti pagal įstatymą atveju)

Negali būti atsisakyta išduoti patentą ir patentas negali būti pripažintas negaliojančiu, remiantis tuo, kad užpatentuoto gaminio arba užpatentuotu būdu pagaminto gaminio pardavimas, remiantis nacionaliniais įstatymais, yra apribotas arba sumažintas.

5 straipsnis

(A. Patentai: objektų įvežimas, nepanaudojimas arba nepakankamas panaudojimas, priverstinė licencija.)

B. Pramoninis dizainas: nepanaudojimas, gaminių įvežimas.

C. Prekių ženklai: nepanaudojimas, formos skirtumas, bendrasavininkų panaudojimas.

D. Patentai, naudingieji modeliai, prekių ženklai, pramoninis dizainas: žymėjimas.)

A.-(1) Jei pagamintus vienoje ar kitoje Sąjungos šalyje objektus patento savininkas įveža į šalį, kuri išdavė patentą, teisės, susijusios su šiuo patentu, išlieka.

(2) Siekiant užkirsti kelią piktnaudžiavimams, kurie gali atsirasti naudojantis išimtinę teisę, kurią duoda patentas, pavyzdžiui, tuo atveju, kai išradimas nepanaudojamas, kiekviena Sąjungos šalis turi teisę įstatymuose numatyti priemones priverstinėms licencijoms išduoti.

(3) Teisių, kurias duoda patentas, atėmimas gali būti numatytas tik tuo atveju, kai priverstinių licencijų išdavimas pasirodys nepakankamu šiems piktnaudžiavimams išvengti. Dvejų metų laikotarpiu nuo pirmos priverstinės licencijos išdavimo negalima imtis jokių veiksmų dėl teisių atėmimo arba patento anuliavimo.

(4) Priverstinės licencijos negalima reikalauti dėl nepanaudojimo arba nepakankamo panaudojimo, nepaėjus ketveriems metams nuo paraiškos patentui gauti padavimo datos arba trejiems metams nuo patento išdavimo datos. Šiuo atveju turi būti taikomas terminas, kuris baigiasi vėliau. Priverstinė licencija nebus išduodama, jeigu patento savininkas pateisins savo neveiksmingumą, pateikdamas teisėtus įrodymus. Tokia priverstinė licencija nėra išimtinė licencija ir gali būti perduodama taip pat sublicencijos forma, bet tik kartu su dalimi pramonės arba prekybos įmonės, naudojančios šią licenciją.

(5) Aukščiau pateiktos nuostatos, padarius būtinus pakeitimus, taikomos naudingiesiems modeliams.

B.-Pramoninio dizaino apsauga negali būti nutraukta dėl nepanaudojimo arba dėl to, kad įvežami gaminiai panašūs į saugomus.

C.-(1) Jeigu šalyje užregistruoto ženklo panaudojimas yra privalomas, registracija gali būti anuluota, tik praėjus tam tikram terminui ir tik tuo atveju, kai suinteresuotas asmuo nepristatys įrodymų, kurie pateisintų jo neveiksmingumo priežastis.

(2) Jeigu prekės ženklą jo savininkas naudoja tokia forma, kurios atskiri elementai skiriasi nuo užregistruoto vienoje iš Sąjungos šalių, bet nekeičia pagrindinių ženklo skiriamųjų požymių, tai

toks panaudojimas neleidžia registracijos pripažinti negaliojančia ir neapriboja ženklui suteiktos apsaugos.

(3) Jeigu vieną ir tą patį ženklą vienodiems arba panašiams gaminiais kartu naudoja pramonės arba prekybos įmonės, kurios sutinkamai su įstatymo nuostatais šalies, kurioje buvo paduota paraiška dėl apsaugos, laikomos ženklo bendravaldėmis, tai tas nekludo ženklo registracijai ir jokių būdu neapriboja apsaugos, suteikiamos nurodytam ženklui bet kurioje Sąjungos šalyje, jei tik toks panaudojimas neklaidina visuomenės ir neprieštarauja jos interesams.

D.-Teisėms pripažinti nereikalaujama dėti ant gaminio kokių nors žymenų arba nuorodų į patentą, naudingąjį modelį, prekių ženklo registravimą arba pramoninio dizaino deponavimą.

5bis straipsnis

(Pramoninės nuosavybės teisės: lengvatinis mokesčių mokėjimo laikas teisių išsaugojimui; patentai: galios atnaujinimas)

(1) Rinkliavų, numatytų pramoninės nuosavybės teisėms išsaugoti, mokėjimui suteikiamas ne trumpesnis kaip šeši mėnesiai lengvatinis terminas su sąlyga, jeigu bus sumokėta papildoma rinkliava, jei tokią numato nacionaliniai įstatymai.

(2) Sąjungos šalys turi teisę numatyti išradimų patentų, netekusių galios dėl rinkliavos nesumokėjimo, atnaujinimą.

5ter straipsnis

(Patentai: patentuotų objektų, kurie yra transporto priemonių dalys, laisvas naudojimas)

Kiekvienoje Sąjungos šalyje patento savininko teisių pažeidimu nelaikoma:

(1) Priemonių, kurios yra patento objektai, naudojimas kitų Sąjungos šalių laivų korpusuose, mašinose, mechanizmuose bei kituose įrengimuose, kai šie laivai laikinai arba atsitiktinai yra tos šalies vandenyse, su sąlyga, jeigu šios priemonės naudojamos išimtinai laivų reikmėms.

(2) Priemonių, kurios yra patento objektai, naudojimas kitų Sąjungos šalių oro arba sausumos transporto priemonių konstrukcijoje arba šių priemonių eksploatavimas arba jų naudojimas pagalbinuose įrengimuose, kai šios transporto priemonės laikinai arba atsitiktinai yra toje šalyje.

5^{quarter} straipsnis

(Patentai: gaminių, kurių gamybos būdas saugomas patentu įvežimo šalyje, įvežimas)

Jeigu gaminys įvežamas į Sąjungos šalį, kurioje yra patentas, saugantis to gaminio gamybos būdą, tai patento savininkas įvežto gaminio atžvilgiu turi visas teises, kokias jam suteikia įstatymai šalies, į kurią įvežtas gaminys, remiantis patentu gamybos būdu šių gaminių, pagamintų toje šalyje, atžvilgiu.

5^{quinqies} straipsnis

(Pramoninis dizainas)

Pramoninis dizainas saugomas visose Sąjungos šalyse.

6 straipsnis

(Ženkilai: registravimo sąlygos; to paties ženklo įvairiose šalyse apsaugos nepriklausomumas)

(1) Prekių ženklų paraiškos padavimo ir registravimo sąlygos kiekvienoje Sąjungos šalyje nustatomos nacionalinių įstatymų.

(2) Tačiau ženklas, dėl kurio vienos Sąjungos šalies pilietis padavė paraišką kurioje nors kitoje Sąjungos šalyje, negali būti atmetas arba paskelbtas negaliojančiu, remiantis tuo, kad jis nebuvo pareiškėtas, užregistruotas arba atnaujintas kilmės šalyje.

(3) Kurioje nors Sąjungos šalyje pagal nustatytas taisykles užregistruotas ženklas laikomas nepriklausomu nuo ženklų, užregistruotų kitose Sąjungos šalyse, įskaitant ir jo kilmės šalį.

6bis straipsnis

(Plačiai žinomi prekių ženklai)

(1) Sąjungos šalys įsipareigoja arba administracijos iniciatyva, jeigu tai leidžia tos šalies įstatymai, arba suinteresuoto asmens prašymu atvesti arba pripažinti registraciją negaliojančia ir uždrausti naudoti prekės ženklą, jeigu ženklas atkartoja, imituoja kitą ženklą arba yra kito ženklo vertimas ir gali būti supainiotas su juo, kadangi registravimo arba panaudojimo šalies kompetentingas organas pripažįsta, kad tas ženklas toje šalyje yra jau plačiai žinomas, kaip ženklas asmens, kuris naudojasi šios Konvencijos privilegijomis ir panaudoja jį tokiems pat arba panašiams gaminiams. Ši nuostata taikoma ir tais atvejais, kada esminė ženklo dalis yra žinomo ženklo atkartojimas arba imitavimas, dėl kurio jis gali būti supainiotas su kitu ženklu.

(2) Reikalavimui dėl tokio ženklo anuliavimo paduoti suteikiamas ne trumpesnis kaip penkerių metų terminas, skaičiuojamas nuo ženklo registravimo datos. Sąjungos šalys turi teisę numatyti terminą, per kurį gali būti reikalaujama uždrausti naudoti ženklą.

(3) Terminas nenustatomas reikalavimui dėl anuliavimo arba naudojimo uždraudimo ženklų, užregistruotų arba naudojamų nesąžiningu būdu.

6ter straipsnis

(Ženkilai: draudimas registruoti valstybinius herbų, oficialius kontrolės spaudus ir tarpvalstybinių organizacijų emblemas)

(1) a) Sąjungos šalys susitarė neregistruoti prekių ženklais bei sudėtine jų dalimi herbų, vėliavų ir kitų Sąjungos šalių valstybinių emblemų, jų įvestų oficialių ženklų ir kontrolės bei garantijos spaudų, taip pat viso to, kas heraldikos požiūriu yra pamėgdžiojimas, arba pripažinti tokių ženklų registravimą negaliojančiu arba atitinkamų priemonių pagalba uždrausti jų panaudojimą be kompetentingų valdžios organų leidimo.

b) Aukščiau (a) papunktyje pateiktos nuostatos vienodai taikomos herbams, vėliavoms bei kitoms emblemoms, sutrumpintiems arba pilniems tarptautinių tarpvyriausybinių organizacijų, kurių nariais yra viena ar kelios Sąjungos šalys, pavadinimams, išskyrus herbų, vėliavas ir kitas emblemas, sutrumpintus arba pilnus pavadinimus, kurių atžvilgiu jau yra galiojančios tarptautinės sutartys dėl jų apsaugos.

c) Nei viena Sąjungos šalis neprivalo taikyti aukščiau (b) papunktyje nurodytų teiginių, pakenkdama savininkų teisėms, sąžiningai įgytoms iki Konvencijos įsigaliojimo toje šalyje. Sąjungos šalys neprivalo taikyti nurodytų teiginių, jeigu turimas galvoje aukščiau nurodytas (a) papunktyje panaudojimas arba registracija nesudarys visuomenėje klaidingo įspūdžio dėl ryšių tarp tos organizacijos ir herbų, vėliavų, emblemų, sutrumpintų pavadinimų arba pavadinimų, arba jeigu jo naudojimu ar registravimu nesiekama suklaidinti visuomenės dėl egzistuojančių ryšių tarp ženklo naudojančio asmens ir tos organizacijos.

(2) Draudimas naudoti oficialius ženklus ir kontrolės bei garantijos spaudus taikomas išimtinai tais atvejais, kada juos turintys ženklai skirti naudoti tos pačios rūšies arba panašioms prekėms.

(3) a) Siekiant pritaikyti šias nuostatas, Sąjungos šalys susitarė abipusiškai pranešti per Tarptautinį biurą, keičiantis sąrašais, apie valstybių emblemas, oficialius ženklus ir kontrolės bei garantijos spaudus, kuriuos jos, remdamosi šiuo straipsniu, pilnai arba su kai kuriais apribojimais nori arba pageidauja saugoti ateityje, taip pat kad jos praneš apie visus ateityje padarytus tame sąraše pakeitimus. Kiekviena Sąjungos šalis gautus ženklų sąrašus laiku pateikia viešam susipažinimui. Tačiau toks pranešimas neprivalomas valstybinių vėliavų atžvilgiu.

b) šio straipsnio (1) punkto (b) papunktyje nurodytos nuostatos taikomos tik herbams, vėliavoms bei kitoms emblemoms, sutrumpintiems arba pilniems tarptautinių tarpvyriausybinių organizacijų pavadinimams, apie kuriuos per Tarptautinį biurą buvo pranešta Sąjungos šalims.

(4) Kiekviena Sąjungos šalis gali dvylikos mėnesių laikotarpiu nuo pranešimo gavimo datos per Tarptautinį biurą pateikti galimus prieštaravimus suinteresuoti šaliai arba tarptautinei tarpvalstybinei organizacijai.

(5) Valstybių vėliavų atžvilgiu aukščiau (1) punkte nurodytos priemonės gali būti taikomos tik ženklams, kurie užregistruoti po 1925 m. lapkričio 6 d.

(6) Valstybių emblemų, išskyrus vėliavas, atžvilgiu, taip pat Sąjungos šalių oficialių ženklų bei spaudų ir herbų, vėliavų bei kitų emblemų, sutrumpintų arba pilnų tarptautinių tarpvyriausybinių organizacijų pavadinimų atžvilgiu, šios nuostatos turi būti taikomos tik ženklams, užregistruotiems praėjus dviem mėnesiams nuo pranešimo, numatyto aukščiau minėtame

(3) punkte, gavimo datos.

(7) Nesąžiningų veiksmų atveju šalys taip pat gali anuliuoti užregistruotus iki 1925 m. lapkričio 6 d. ženklus, kurie turi valstybės emblemas, ženklus ir spaudus.

(8) Kiekvienos šalies piliečiai, kuriems leista naudoti savo šalių valstybines emblemas, oficialius ženklus ir spaudus, gali jais naudotis, net jeigu jie yra panašūs į tokius pat kitos šalies ženklus.

(9) Sąjungos šalys įsipareigojo uždrausti naudoti prekyboje kitų Sąjungos šalių valstybinius herbų, nesant iš jų pusės tam atskiro leidimo, jeigu toks naudojimas gali suklaidinti gaminių kilmės atžvilgiu.

(10) Aukščiau nurodytos nuostatos nekliudo šalims naudotis teise pagal 6quinquies straipsnio B skyriaus (3) punktą atmesti registravimą arba pripažinti jį negaliojančiu atžvilgiu tų ženklų, kuriuose be leidimo naudojami Sąjungos šalyje priimti herbai, vėliavos bei kitos valstybės emblemos arba oficialūs ženklai bei spaudai, taip pat anksčiau minėtame (1) punkte išvardyti tarptautinių tarpvyriausybinių organizacijų skiriamieji ženklai.

6^{quater} straipsnis

(Ženkloi: ženklo perdavimas)

(1) Kada sutinkamai su Sąjungos šalies įstatymais ženklo perdavimas laikomas galiojančiu tik tuo atveju, jeigu jis perduodamas kartu su pramonės ar prekybos įmone, kuriai priklauso tas ženklas, tai šito perdavimo galiai pripažinti pakanka, kad esančios toje šalyje pramonės ar prekybos įmonės dalis būtų perduota įgijėjui kartu su išimtaine teise gaminti arba parduoti gaminius, kurie turi perduotą ženklą.

(2) Ši nuostata neįpareigoja Sąjungos šalių laikyti galiojančiu perdavimą tokio ženklo, kurį naudodamas įgijėjas gali klaidinti visuomenę, ypač gaminių, kuriems naudojamas ženklas, kilmės, pobūdžio arba esminių savybių atžvilgiu.

6^{quinquies} straipsnis

(Ženkloi: ženklų, užregistruotų vienoje Sąjungos šalyje, kitose Sąjungos šalyse apsauga (patvirtinimas „Toks, koks yra“))

A.-(1) Kiekvienas prekės ženklas, užregistruotas kilmės šalyje, gali būti pareikštas kitose Sąjungos šalyse ir turi būti saugomas toks, koks jis yra, su nurodytomis šiame straipsnyje išlygomis. Šios šalys iki galutinės registracijos įforminimo gali pareikalausti iš kompetentingos įstaigos liudijimo apie jo registraciją kilmės šalyje. Bet kokio legalizavimo tokiam dokumentui nereikalaujama.

(2) Kilmės šalimi laikoma Sąjungos šalis, kurioje pareiškėjas turi veikiančią ir rimtą pramonės arba prekybos įmonę, o jeigu tokios įmonės Sąjungos ribose neturi, tai Sąjungos šalis, kurioje jis gyvena, o jeigu Sąjungos ribose jis neturi gyvenamos vietos, tai jo pilietybės šalis tuo atveju, jeigu jis yra Sąjungos šalies pilietis.

B.-Prekių ženklų, kuriems taikomas šis straipsnis, registracija gali būti atmesta arba pripažinta negaliojančia tik šiais atvejais:

(1) Jeigu ženklai gali pažeisti trečiųjų asmenų teises šalyje, kurioje prašoma apsaugos.

(2) Jeigu ženklai neturi kokių nors skiriamųjų požymių arba sudaryti išimtinai iš ženklų ar žymenų, kurie prekybos apyvartoje gali būti naudojami gaminių rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, kainai, kilmės vietai arba pagaminimo laikui žymėti arba tapę visų naudojamais kasdieninėje kalboje arba nusistovėjusiose šalyse, kurioje prašoma apsaugos, prekybos tradicijose.

(3) Jeigu ženklai prieštarauja moralei bei viešajai tvarkai ir ypač jeigu jie yra tokio pobūdžio, kad gali suklaidinti visuomenę. Tai reiškia, kad ženklas negali būti laikomas prieštaraujančiu viešajai tvarkai dėl vienintelės priežasties, kad jis neatitinka kuriai nors ženklų įstatymo nuostatai, išskyrus atvejus, kada ta nuostata pati liečia viešąją tvarką. Tačiau 10bis straipsnio taikymas išlieka.

C.-(1) Siekiant nustatyti, ar ženklui gali būti suteikta apsauga, reikia atsižvelgti į visas aplinkybes ir ypač į ženklo naudojimo laiką.

(2) Kitose Sąjungos šalyse negali būti atmesti prekių ženklai, remiantis vien tuo, kad jie skiriasi nuo kilmės šalyje saugomų ženklų tik elementais, kurie, būdami tokiais, kokiais jie užregistruoti minėtoje kilmės šalyje, nekeičia ženklų skiriamųjų požymių ir jų identiškumo.

D.-Niekas negali pasinaudoti šio straipsnio nuostatomis, jeigu ženklas, kuriam prašoma apsaugos, neužregistruotas kilmės šalyje.

E.-Tačiau ženklo registracijos atnaujinimas kilmės šalyje jokių būdu neįpareigoja atnaujinimo registracijos kitose Sąjungos šalyse, kuriose ženklas buvo užregistruotas.

F.-Privilegijos, išplaukiančios iš prioriteto, galioja paraiškų, kurios paduotos dėl ženklo registravimo 4 straipsnyje nurodytu terminu, atžvilgiu, net jeigu kilmės šalyje ženklas buvo užregistruotas praėjus šiam terminui.

6^{sexies} straipsnis

(Paslaugų ženklai)

Sąjungos šalys įsipareigoja saugoti paslaugų ženklus. Jos neprivalo numatyti tų ženklų registravimo.

6^{septies} straipsnis

(Ženklo registracija agento arba atstovo vardu be ženklo savininko sutikimo)

(1) Jeigu vienos iš Sąjungos šalies ženklo savininko agentas arba atstovas be savininko sutikimo paduoda paraišką, norėdamas užregistruoti ženklą vienoje ar keliose tokiose šalyse savo vardu, tai savininkas turi teisę užprotestuoti registravimą ir pareikalausti jo anuliavimo arba, jeigu tai leidžia šalies įstatymai, perregistruoti ženklą savo naudai, su sąlyga, jeigu agentas arba atstovas nepateiks įrodymų, pateisinančių jo veiksmus.

(2) Ženklo savininkas, atsižvelgdamas į (1) punkte nurodytas sąlygas, turi teisę pareikšti protestą dėl to, kad jo ženklą naudoja jo agentas arba atstovas, jeigu jis nedavė pastarajam sutikimo naudotis tuo ženklu.

(3) Nacionaliniais įstatymais galima numatyti teisėtą terminą, per kurį ženklo savininkas turi realizuoti savo teises, numatytas šiame straipsnyje.

7 straipsnis

(Ženkilai: žymimo gaminio ypatybės)

Gaminio, kuriam skirtas prekės ženklas, ypatybės jokia būdu negali kliudyti ženklo registravimui.

7bis straipsnis

(Kolektyviniai ženkilai)

(1) Sąjungos šalys įsipareigoja priimti paraiškas ir saugoti kolektyvinius ženklus, priklausančius kolektyvams (asociacijoms), kurių egzistavimas neprieštarauja kilmės šalies įstatymams, jeigu net šie kolektyvai neturi pramonės arba prekybos įmonės.

(2) Kiekviena šalis pati nustato kolektyvinio ženklo saugojimo sąlygas ir gali atsisakyti jį saugoti, jeigu šis ženklas prieštarauja visuomenės interesams.

(3) Tačiau tokių ženklų apsaugos negalima nesuteikti kolektyvui, kurio egzistavimas neprieštarauja kilmės šalies įstatymams, remiantis tuo, kad šio kolektyvo nėra šalyje, kurioje prašoma apsaugos, arba tuo, kad šis kolektyvas įkurtas ne pagal tos šalies įstatymus.

8 straipsnis

(Firmų vardai)

Firmos vardas visose Sąjungos šalyse saugomas ir nepadavus paraiškos arba be registracijos, nepriklausomai nuo to, ar jis įeina į prekės ženklo sudėtį, ar ne.

9 straipsnis

(Ženkilai, firmų vardai: įvežtų gaminių su neteisėtu prekės ženklu arba firmos vardu areštas)

(1) Bet koks gaminys su neteisėtu prekės ženklu arba firmos vardu areštuojamas įvežant jį į tas Sąjungos šalis, kuriose šis ženklas arba firmos vardas galėtų būti saugomas įstatymais.

(2) Taip pat gaminys areštuojamas šalyje, kurioje buvo neteisėtai naudojamas ženklas, arba šalyje, į kurias tas gaminys buvo įvežtas.

(3) Gaminiai areštuojami pagal kiekvienos šalies vidaus įstatymus pagal prokuratūros ar bet kurio kito kompetentingo organo ar suinteresuotos šalies reikalavimą, nepriklausomai nuo to, ar tai yra fizinis, ar juridinis asmuo.

(4) Valdžios organai neprivalo areštuoti gaminių tuo atveju, kai jie vežami tranzitu.

(5) Jeigu šalies įstatymai neleidžia areštuoti įvežant, tai areštas pakeičiamas draudimu įvežti arba areštu šalies viduje.

(6) Jeigu šalies įstatymai neleidžia nei areštuoti įvežant, nei uždrausti įvežti, nei areštuoti šalies viduje, tai, kol bus pakeisti atitinkami įstatymai, šios priemonės pakeičiamos tokiais veiksmais ir priemonėmis, kurios pagal šios šalies įstatymus garantuotų panašiu atveju savo piliečių teises.

10 straipsnis

(Melagingos nuorodos: įvežtų gaminių su melaginga gaminio kilmės nuoroda arba duomenimis apie gamintoją ir t. t. areštas)

(1) Aukščiau nurodyto straipsnio nuostatos taikomos tuo atveju, kai tiesiogiai ar netiesiogiai naudojamos melagingos gaminių kilmės nuorodos arba melagingi duomenys apie gamintoją, pramonininką arba komersantą.

(2) Suinteresuotuoju asmeniu nepriklausomai nuo to, ar tai fizinis, ar juridinis asmuo, laikomas bet kuris gamintojas, pramonininkas ar komersantas, kuris užsiima to produkto gamyba arba realizavimu, įsikūręs arba vietovėje, melagingai nurodytoje kaip gaminio kilmės vieta, arba rajone, kuriame yra ta vieta, arba melagingai nurodytoje šalyje, ar šalyje, kur naudojama melaginga kilmės nuoroda.

10bis straipsnis

(Nesąžininga konkurencija)

(1) Sąjungos šalys privalo garantuoti šalių-Sąjungos narių piliečiams efektyvią apsaugą nuo nesąžiningos konkurencijos.

(2) Nesąžininga konkurencija laikomas bet koks konkurencijos veiksmas, prieštaraujantis sąžiningiems pramonės ir prekybos reikalų vedimo papročiams.

(3) Be to, draudžiami:

1) Visi veiksmai, dėl kurių bet kuriuo būdu gali būti supainiotos įmonės, gaminiai arba konkurento pramoninė ar prekybinė veikla.

2) Neteisingi teiginiai apie komercinę veiklą, kurie gali diskredituoti įmonės, gaminio reputaciją arba konkurento pramoninę ar prekybinę veiklą.

3) Nuorodos arba teiginiai, kurie komercinėje veikloje gali suklaidinti visuomenę dėl prekės rūšies, gamybos būdo, savybių, tinkamumo naudojimui arba prekių kiekio.

10ter straipsnis

(Prekių ženklai, firmų vardai, melagingos nuorodos, nesąžininga konkurencija: apsaugos priemonės, teisė kreiptis į teismą)

(1) Sąjungos šalys įsipareigoja garantuoti kitų Sąjungos šalių piliečiams teisėtas priemones, kurios leistų efektyviai užkirsti kelią 9, 10 ir 10bis straipsniuose nurodytiems veiksams.

(2) Be to, jos įsipareigoja imtis priemonių, kad suinteresuotus pramonininkus, gamintojus ar komersantus atstovaujančioms sąjungoms ir susivienijimams, kurių egzistavimui neprieštaruoja jų šalies įstatymai, būtų sudaromos sąlygos kreiptis į teismą arba administracinę valdžią, siekiant užkirsti kelią 9, 10 ir 10bis straipsniuose nurodytiems veiksams taip, kaip tai numato sąjungų ir susivienijimų atžvilgiu šalies, kurioje prašoma apsaugos, įstatymai.

11 straipsnis

(Išradimai, naudingieji modeliai, pramoninis dizainas, prekių ženklai: laikina apsauga tarptautinėse parodose)

(1) Sąjungos šalys pagal savo vidaus įstatymus suteikia laikiną apsaugą patentabiliems išradimams, naudingiesiems modeliams, pramoniniam dizainui, taip pat prekių ženkams tiems gaminiams, kurie eksponuojami oficialiose bei oficialiai pripažintose tarptautinėse parodose, surengtose vienos iš šių šalių teritorijoje.

(2) Ši laikina apsauga nepratęsia 4 straipsnyje nurodytų terminų. Jeigu vėliau bus remiamasi prioriteto teise, tai kiekvienos šalies kompetentinga tarnyba šį terminą galės apskaičiuoti nuo gaminio pristatymo į parodą datos.

(3) Kiekviena šalis eksponuojamo objekto identiškumui ir jo pristatymo į parodą datai nustatyti gali reikalauti tokių dokumentų, kokius ji laikys reikalingais.

12 straipsnis

(Specialios pramoninės nuosavybės nacionalinės tarnybos)

(1) Kiekviena Sąjungos šalis įsipareigoja įsteigti specialią pramoninės nuosavybės reikalų tarnybą ir centrinę saugyklą, kurioje visuomenė galėtų susipažinti su išradimų patentais, pramoniniu dizainu, naudingaisiais modeliais ir prekių ženklais.

(2) Ši tarnyba leidžia oficialų periodinį biuletenį. Jame reguliariai skelbiama:

- a) išduotų patentų savininkų pavardės ir trumpas užpatentuočių išradimų pavadinimas;
- b) užregistruotų ženklų reprodukcijos.

13 straipsnis

(Sąjungos Asamblėja)

(1) (a) Sąjunga turi Asamblėją. Ją sudaro Sąjungos šalys, kurias jungia 13–17 straipsniai.

b) Kiekvienos šalies vyriausybei atstovauja vienas delegatas, kuris gali turėti pavaduotoją, patarėją ir ekspertų.

(c) Kiekvienos delegacijos išlaidas apmoka ją skyrusi vyriausybė.

(2) (a) Asamblėja:

(i) nagrinėja visus klausimus, susijusius su Sąjungos išsaugojimu bei plėtimu ir šios Konvencijos panaudojimu;

(ii) duoda nurodymus Tarptautiniam intelektualinės nuosavybės biurui (toliau – Tarptautinis biuras), numatytam Konvencijoje, pagal kurią įsteigiama Pasaulinė intelektualinės nuosavybės organizacija (toliau – Organizacija), dėl persvarstymui skirtų konferencijų rengimo; ypač daug dėmesio skiriama Sąjungos šalių, kurias nejungia 13–17 straipsniai, pastaboms;

(iii) nagrinėja ir tvirtina Organizacijos generalinio direktoriaus ataskaitas ir veiklą, susijusią su Sąjunga, ir pateikia jam visas reikalingas instrukcijas Sąjungos kompetencijai priklausančiais klausimais;

(iv) renka Asamblėjos Vykdomojo komiteto narius;

(v) nagrinėja ir tvirtina savo Vykdomojo komiteto ataskaitas ir veiklą, taip pat duoda jam instrukcijas;

(vi) nustato Sąjungos programą, tvirtina jos trejų metų biudžetą ir finansines ataskaitas;

(vii) tvirtina Sąjungos finansinį reglamentą;

(viii) steigia tokius ekspertų komitetus ir darbo grupes, kurios, jos nuomone, reikalingos Sąjungos tikslams įgyvendinti;

(ix) nustato, kokios šalys, kurios yra ne Sąjungos nariai, ir kokios tarpyvyriausybines bei tarptautines nevyriausybines organizacijas gali būti įleidžiamos į posėdžius stebėtojų teisėmis;

(x) priima 13–17 straipsnių pataisas;

(xi) atlieka bet kokius kitus reikiamus veiksmus Sąjungos tikslams pasiekti;

(xii) vykdo visas kitas funkcijas, išplaukiančias iš šios Konvencijos;

(xiii) jai sutikus, įgyvendina tokias teises, kokias jai suteikė Konvencija, įsteigusi Organizaciją.

(b) Išklausiusi Organizacijos Koordinavimo komiteto nuomonę, Asamblėja priima sprendimus klausimais, dominančiais taip pat kitas Sąjungas, kurioms vadovauja Organizacija.

(3) (a) Laikantis (b) papunkčio nuostatų, delegatas gali atstovauti tik vienai šaliai.

(b) Sąjungos šalims, kurios susijungė pagal specialią sutartį ir sudarė bendrą tarnybą, kuri kiekvienai iš jų yra specialioji nacionalinė pramoninės nuosavybės tarnyba, numatyta 12 straipsnyje, diskusijoje gali atstovauti viena iš jų.

(4) (a) Kiekviena šalis-Asamblėjos narė turi vieną balsą.

(b) Pusė šalių-Asamblėjos narių yra kvorumas.

(c) Nepaisant (b) papunkčio nuostatos, jei kokioje nors sesijoje atstovaujamų šalių yra mažiau negu pusė, bet šalių-Asamblėjos narių yra vienas trečdalis arba per vieną trečdalį, ji gali priimti sprendimus, tačiau visi Asamblėjos sprendimai, išskyrus sprendimus, kurie susiję su jos procedūrų taisyklėmis, įsigalioja tik laikantis toliau nurodytų sąlygų. Tarptautinis biuras siunčia minėtus sprendimus šalims-Asamblėjos narėms, kurioms nebuvo atstovaujama sesijoje, ir prašo pranešti raštu per tris mėnesius po sprendimų išsiuntimo datos, ar jos balsuoja už tuos sprendimus, prieš juos ar susilaiko. Jeigu praėjus, nustatytam laikui, šalių, tokiu būdu balsavusių arba pranešusių, kad jos susilaiko, skaičius yra toks, kokio truko kvorumui pačioje sesijoje, tokie sprendimai įsigalioja, jei tuo laiku yra reikalinga dauguma.

(d) Laikantis 17² straipsnio nuostatų, Asamblėja savo sprendimus priima dviejų trečdalių balsų dauguma.

(e) Susilaikiusiųjų balsai neįskaitomi.

(5) (a) Išskyrus atvejus, numatytus (b) papunktyje, delegatas gali balsuoti tik vienos šalies vardu.

(b) Sąjungos šalys, numatytos (3)^b punkte, paprastai turi stengtis, kad Asamblėjos sesijoje būtų atstovaujamos savų delegacijų. Tačiau jei išimtinėmis aplinkybėmis kuri nors iš minėtų šalių negali atsiųsti savo delegacijos, ji turi teisę įgalioti vieną iš šių šalių delegacijų balsuoti jos vardu, su sąlyga, kad viena įgaliota delegacija gali balsuoti tik už vieną šalį. Tokie įgaliojimai turi būti išdėstyti dokumente, pasirašytame valstybės vadovo arba kompetentingo ministro.

(6) Sąjungos šalys, kurios nėra Asamblėjos narės, įleidžiamos į posėdžius stebėtojomis.

(7) (a) Asamblėja renkasi į eilinę sesiją kartą per trejus metus Generaliniam direktoriui sušaukus ir, išskyrus išimtinis atvejus, tuo pačiu laiku ir toje pačioje vietoje, kaip ir Organizacijos Generalinė Asamblėja.

(b) Asamblėja renkasi į neeilinę sesiją, sušaukiamą Generalinio direktoriaus, kai pareikalauja Vykdomasis komitetas arba vienas ketvirtadalis šalių-Asamblėjos narių.

(8) Asamblėja priima savas procedūros taisykles.

14 straipsnis

(Vykdomasis komitetas)

(1) Asamblėja turi Vykdomąjį komitetą.

(2) (a) Vykdomąjį komitetą renka Asamblėja iš šalių – Asamblėjos narių tarpo. Be to, šalis, kurios teritorijoje yra Organizacijos štabo būstinė, Komite ex officio turi vieną vietą, su sąlyga, kad laikysis 16 (7)^b straipsnio nuostatų.

(b) Kiekvienos šalies vyriausybei-Vykdomojo komiteto nariui atstovauja vienas delegatas, kuris gali turėti pavaduotojų, patarėjų ir ekspertų.

(c) Kiekvienos delegacijos išlaidas apmoka ją paskyrusi vyriausybė.

(3) Šalių-Vykdomojo komiteto narių skaičius yra vienas ketvirtadalis šalių-Asamblėjos narių skaičiaus. Apskaičiuojant vietų skaičių, likutis, kuris lieka padalijus į keturias dalis, neskaičiuojamas.

(4) Renkant Vykdomojo komiteto narius, Asamblėja skiria reikiamą dėmesį teisingam geografiniam paskirstymui, taip pat būtinumui, kad šalys – specialių sutarčių, sudarytų dėl Sąjungos, dalyvės būtų tarp šalių, sudarančių Vykdomąjį komitetą.

(5) (a) Vykdomojo komiteto nariai vykdo savo funkcijas nuo Asamblėjos sesijos, kurioje jie buvo išrinkti, pabaigos iki kitos eilinės Asamblėjos sesijos pabaigos.

- (b) Vykdomojo komiteto nariai gali būti perrinkti, bet ne daugiau kaip du trečdaliai jų sudėties.
- (c) Asamblėja nustato Vykdomojo komiteto narių rinkimų ir galimo perrinkimo taisykles.
- (6) (a) Vykdomasis komitetas:
- (i) rengia Asamblėjos darbotvarkės projektą;
 - (ii) teikia Asamblėjai siūlymus dėl Sąjungos programos ir trejų metų biudžeto projektų, parengtų Generalinio direktoriaus;
 - (iii) neviršydamas programos ir trejų metų biudžeto, priima metų programas ir biudžetus, parengtus Generalinio direktoriaus;
 - (iv) pateikia su atitinkamomis pastabomis Asamblėjai periodines Generalinio direktoriaus ataskaitas ir kasmetinius finansinių revizijų aktus;
 - (v) remdamasis Asamblėjos sprendimais ir atsižvelgdamas į aplinkybes, susidariusias tarp dviejų eilinių Asamblėjos sesijų, panaudoja visas būtinas priemones, kad Generalinis direktorius įvykdytų Sąjungos programą;
 - (vi) vykdo visas kitas funkcijas, kurios jam yra paskirtos pagal šią Konvenciją.
- (b) Kitais klausimais, kuriais domisi taip pat kitos Sąjungos, kurias administruoja Organizacija, Vykdomasis komitetas priima sprendimus, išklauses Organizacijos Koordinavimo komiteto nuomonę.
- (7) (a) Vykdomasis komitetas renkasi į eilinę sesiją kartą per metus Generaliniam direktoriui sušaukus, jei galima, tuo pačiu laiku ir toje pačioje vietoje, kaip ir Organizacijos Koordinavimo komitetas.
- (b) Vykdomasis komitetas renkasi į neeilinę sesiją, sušaukiamą Generalinio direktoriaus arba jo iniciatyva, arba Pirmininko prašymu, arba pareikalavus vienam ketvirtadaliui Vykdomojo komiteto narių.
- (8) (a) Kiekviena šalis-Vykdomojo komiteto narė turi vieną balsą.
- (b) Pusė šalių-Vykdomojo komiteto narių yra kvorumas.
- (c) Sprendimai priimami paprasta balsų dauguma.
- (d) Susilaikiusiųjų balsai neskaičiuojami.
- (e) Delegatas gali atstovauti tik vienai šaliai ir balsuoti tik jos vardu.
- (9) Sąjungos šalys, kurios nėra Vykdomojo komiteto narės, dalyvauja jo posėdžiuose stebėtojais.
- (10) Vykdomasis komitetas priima savas procedūros taisykles.

15 straipsnis

(Tarptautinis biuras)

- (1) (a) Sąjungos administravimo uždavinius įgyvendina Tarptautinis biuras, kuris yra Sąjungos biuro, sujungto su Sąjungos biuru, įkurtu Tarptautinės literatūros ir meno kūrybos apsaugos konvencijos, perėmėjas.
- (b) Tarptautinis biuras taip pat vykdo įvairių Sąjungos organų Sekretoriato funkcijas.
- (c) Organizacijos Generalinis direktorius yra vyriausiasis Sąjungos pareigūnas ir atstovauja Sąjungai.
- (2) Tarptautinis biuras renka ir skelbia informaciją apie pramoninės nuosavybės apsaugą. Kiekviena Sąjungos šalis nedelsdama perduoda Tarptautiniam biurui kiekvieno naujo įstatymo tekstą ir visus oficialius tekstus, susijusius su pramoninės nuosavybės apsauga. Be to, ji siunčia Tarptautiniam biurui visas savo kompetentingų pramoninės nuosavybės srityje tarnybų publikacijas, kurios tiesiogiai siejasi su pramoninės nuosavybės apsauga ir kurios gali būti naudingos Tarptautinio biuro veiklai.
- (3) Tarptautinis biuras leidžia mėnesinį žurnalą.
- (4) Tarptautinis biuras teikia, atsakydamas į kiekvienos Sąjungos šalies užklausą, žinias pramoninės nuosavybės apsaugos klausimais.

(5) Tarptautinis biuras atlieka tyrimus ir teikia paslaugas, palengvindamas pramoninės nuosavybės apsaugą.

(6) Generalinis direktorius ir bet kuris jo paskirtas personalo narys dalyvauja Asamblėjos, Vykdomojo komiteto ir bet kurio ekspertų arba darbo grupės komiteto posėdžiuose be balsavimo teisės. Generalinis direktorius arba jo paskirtas personalo narys pagal pareigas yra tų organų sekretorius.

(7)^a Tarptautinis biuras, remdamasis Asamblėjos nurodymais ir bendradarbiaudamas su Vykdomoju komitetu, rengia konferencijas Konvencijos nuostatomis, kurių nėra 13–17 straipsniuose, persvarstyti.

(b) Tarptautinis biuras gali konsultuotis su tarpvyriausybėmis ir tarptautinėmis nevyriausybėmis organizacijomis dėl persvarstymui skirtų konferencijų rengimo.

(c) Generalinis direktorius ir jo paskirti asmenys dalyvauja tokiose konferencijose be balsavimo teisės.

(8) Tarptautinis biuras vykdo visas kitas jam pavestas funkcijas.

16 straipsnis

(Finansai)

(1)^a Sąjunga turi biudžetą.

(b) Sąjungos biudžetą sudaro Sąjungos įplaukos ir išlaidos, jos įnašai į Sąjungos bendrą išlaidų biudžetą, taip pat atitinkamais atvejais atskaitymai į Organizacijos Konferencijos biudžetą.

(c) Bendromis Sąjungų išlaidomis laikomos tokios išlaidos, kurios nepriklauso išimtinai vienai Sąjungai, bet vienu metu vienai arba kelioms kitoms Sąjungoms, kurias administruoja Organizacija. Sąjungos dalis bendrose išlaidose atitinka jos suinteresuotumą tomis išlaidomis.

(2) Sąjungos biudžetas priimamas atsižvelgiant į koordinavimo su biudžetais kitų Sąjungų, kurioms vadovauja Organizacija, reikalavimus.

(3) Sąjungos biudžetas finansuojamas iš šių šaltinių:

(i) Sąjungos šalių įnašų;

(ii) rinkliavų ir mokesčių už paslaugas, kurios susijusios su Sąjunga ir kurias teikia Tarptautinis biuras;

(iii) įplaukų už parduotas Tarptautinio biuro publikacijas, susijusias su Sąjunga, ir už teisių į tokias publikacijas perleidimą;

(iv) dovanų, testamentu paliktų lėšų ir subsidijų;

(v) rentos, procentų ir kitų įvairių pajamų.

(4)^a Kiekviena Sąjungos šalis įnašams į biudžetą nustatyti priskiriama tam tikrai klasei ir savo metinius įnašus moka remdamasi šiuo būdu nustatomu vienetų skaičiumi:

I klasė.....25

II klasė20

III klasė 15

IV klasė 10

V klasė5

VI klasė3

VII klasė.....1

(b) Kiekviena šalis, jei ji anksčiau to nepadarė, atiduodama saugoti ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą, nurodo klasę, kuriai ji pageidauja būti priskiriama. Kiekviena šalis gali pakeisti klasę. Jeigu šalis pasirenka žemesnę klasę, ji turi pranešti apie tai eilinėje Asamblėjos sesijoje. Tokie pakeitimai įsigalioja nuo kalendorinių metų, einančių po minėtos sesijos, pradžios.

(c) Kiekvienos šalies metiniai įnašai lygūs sumai, santykiaujančiai su įnašų, kuriuos turi sumokėti visos šalys į Sąjungos biudžetą, bendra suma, kaip jos vienetų skaičius santykiauja su visų mokančių įnašus šalių bendru vienetų skaičiumi.

(d) Įnašai priskaičiuojami prie mokesčių po kiekvienų metų sausio pirmosios.

(e) Šalis, nesumokėjusi įnašų, netenka balsavimo teisės visuose Sąjungos organuose, kurių narė ji yra, jei skolos suma lygi arba viršija įnašų, kuriuos ji turi sumokėti už dvejus praėjusius metus, sumą. Tačiau bet kuris iš šių organų gali leisti tokiai šaliai toliau naudotis balsavimo teise, bet iki to laiko, kol jis yra įsitikinęs, kad ji pradės sumokėti mokesčius dėl išimtinių ir neišvengiamų priežasčių.

(f) Jei biudžetas nepriimtas iki naujo finansinio laikotarpio pradžios, tai pagal finansinio reglamento numatytą tvarką biudžetas galioja praėjusių metų lygiu.

(5) Rinkliavų ir mokesčių už paslaugas, kurias teikia Tarptautinis biuras Sąjungos vardu, dydį nustato Generalinis direktorius, kuris apie tai informuoja Asamblėją ir Vykdomąjį komitetą.

(6)^a Sąjunga turi apyvartinių lėšų fondą, kuris sudaromas iš vienkartinių kiekvienos Sąjungos šalies mokamų mokesčių. Jei apyvartinių lėšų fondo neužtenka, Asamblėja sprendžia klausimą dėl jo padidinimo.

(b) Kiekvienos šalies pirminio mokesčio į minėtą fondą dydis arba jo dalis padidinus šį fondą proporcinga šalies įnašui tais metais, kuriais buvo sukurtas fondas arba priimtas sprendimas dėl jo padidinimo.

(c) Šią proporciją ir mokėjimo sąlygas nustato Asamblėja Generalinio direktoriaus siūlymu po to, kai ji išklauso Organizacijos Koordinavimo komiteto nuomonę.

(7)^a Sutartyje dėl štabo būstinės, sudaromos su šalimi, kurios teritorijoje Organizacija turi savo štabo būstinę, numatoma, kad tada, kai apyvartinių lėšų fondas pasirodo nepakankamas, ši šalis teikia avansus, kurių dydis ir sąlygos, kuriomis jie duodami, kiekvienu atveju yra atskiros sutarties tarp tokios šalies ir Organizacijos objektas. Kol tokia šalis suvaržyta įsipareigojimo teikti avansus, ji pagal savo padėtį turi vieną vietą Vykdomajame komitete.

(b) Ir šalis, paminėta (a) papunktyje, ir Organizacija turi teisę raštišku pranešimu denonsuoti įsipareigojimą teikti avansus. Denonsavimas įsigalioja per 3 metus po tų metų, kuriais buvo pasiūstas pranešimas, pabaigos.

(8) Finansinę reviziją pagal finansinio reglamento taisyklės atlieka viena arba kelios Sąjungos šalys arba užsienio revizoriai, kuriuos, jiems sutikus, skiria Asamblėja.

17 straipsnis

(13–17 straipsnių pataisos)

(1) Kiekviena šalis-Asamblėjos narė, Vykdomasis komitetas arba Generalinis direktorius gali pasiūlyti 13, 14, 15, 16 ir šio straipsnio pataisas. Tokias pataisas Generalinis direktorius siunčia šalims-Asamblėjos narėms ne vėliau kaip prieš 6 mėnesius iki jų nagrinėjimo Asamblėjoje.

(2) Kiekvieną straipsnių, nurodytų (1) punkte, pataisą priima Asamblėja, jei balsuoja trys ketvirtadaliai narių; tačiau bet kuri 13 straipsnio ir šio punkto pataisa priimama keturiais penktadaaliais balsų.

(3) Kiekviena straipsnių, nurodytų (1) punkte, pataisa įsigalioja per mėnesį po to, kai raštiškus pranešimus apie jos priėmimą pagal kiekvienos šalies konstitucinę procedūrą Generalinis direktorius gauna iš trijų ketvirtadalių šalių, kurios buvo Asamblėjos narės, kai ji priėmė šią pataisą. Tokiu būdu priimta bet kuri minėtų straipsnių pataisa privaloma visoms šalims, kurios yra Asamblėjos narės, pataisos įsigaliojimo laiku arba kurios tampa jos narėmis po tos datos; tačiau bet kuri pataisa, padidinanti Sąjungos šalių finansinius įsipareigojimus, yra privaloma tik toms šalims, kurios pranešė, kad jos priėmė tokią pataisą.

18 straipsnis

(1–12 ir 18–30 straipsnių peržiūrėjimas)

(1) Ši Konvencija gali būti peržiūrima turint tikslą padaryti joje pakeitimus, kurie patobulintų Sąjungos sistemą.

(2) Siekiant to tikslo, iš eilės Sąjungos šalyse rengiamos nurodytų šalių atstovų konferencijos.

(3) 13–17 straipsnių pataisas reguliuoja 17 straipsnio nuostatos.

19 straipsnis

(Specialiosios sutartys)

Suprantama, kad Sąjungos šalys pasilieka sau teisę sudaryti tarp savęs specialiąsias pramoninės nuosavybės apsaugos sutartis, jeigu tos sutartys neprieštarauja šios Konvencijos nuostatomis.

20 straipsnis

(Sąjungos šalių ratifikavimas arba prisijungimas; įsigaliojimas)

(1) (a) Kiekviena Sąjungos šalis, kuri pasirašė šį aktą, gali jį ratifikuoti arba, jei ji nepasirašė jo, gali prisijungti prie jo. Ratifikavimo raštai ir prisijungimo aktai atiduodami Generaliniam direktoriui saugoti.

(b) Kiekviena Sąjungos šalis gali pareikšti savo ratifikavimo rašte arba prisijungimo akte, kad ratifikacija arba prisijungimas nesietinas su:

(i) 1–12 straipsniais arba

(ii) 13–17 straipsniais.

(c) Kiekviena Sąjungos šalis, kuri pagal (b) papunktį išbraukia iš savo ratifikavimo arba prisijungimo veiksmų sferos vieną grupę iš dviejų straipsnių, nurodytų tame papunktyje, grupių, vėliau bet kuriuo laiku gali pareikšti, kad jos ratifikavimo arba prisijungimo veiksmai liečia tą straipsnių grupę. Toks pareiškimas atiduodamas Generaliniam direktoriui saugoti.

(2) (a) 1–12 straipsniai įsigalioja pirmųjų dešimties Sąjungos šalių, kurios atidavė saugoti ratifikavimo raštus arba prisijungimo aktus, nepadariusios (1)^b (i) punkte nustatyto pareiškimo, atžvilgiu per tris mėnesius po perdavimo saugoti dešimtą ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą.

(b) 13–17 straipsniai įsigalioja pirmųjų dešimties Sąjungos šalių, kurios atidavė saugoti ratifikavimo raštus arba prisijungimo aktus, nepadariusios (1)^b (ii) punkte numatyto pareiškimo, atžvilgiu per tris mėnesius po perdavimo saugoti dešimtą ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą.

(c) Jei kiekviena iš dviejų grupių straipsnių, numatytų (1)^b (i) ir (ii) punkte, įsigalioja pirmiausia pagal (a) ir (b) papunkčių nuostatas, taip pat laikantis (1)^b punkto nuostatų, 1–17 straipsniai įsigalioja bet kurios Sąjungos šalies, atidavusios saugoti ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą, atžvilgiu, išskyrus šalis, nurodytas (a) ir (b) papunkčiuose, taip pat bet kurios Sąjungos šalies, padavusios pareiškimą pagal (1)^c punktą, atžvilgiu per tris mėnesius po Generalinio direktoriaus pranešimo apie tokio dokumento atidavimą saugoti datos, jeigu tik pateiktame rašte, akte arba pareiškime nebus nurodyta vėlesnė data. Tokiu atveju šis Aktas įgalioja tos šalies atžvilgiu tokiu būdu nurodyta data.

(3) Bet kurios Sąjungos šalies, kuri atiduoda saugoti ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą, atžvilgiu 18–30 straipsniai įsigalioja viena ankstesne iš datų, kuria bet kuri grupė straipsnių, numatytų (1) (b) punkte, įsigalioja tos šalies atžvilgiu pagal (2)^a arba (c) punktą.

21 straipsnis

(Šalių, kurios nėra Sąjungos narės, prisijungimas, įsigaliojimas)

(1) Bet kuri šalis, kuri nėra Sąjungos narė, gali prisijungti prie šio Akto ir tapti Sąjungos nare. Prisijungimo aktai atiduodami Generaliniam direktoriui saugoti.

(2) (a) Bet kurios šalies, kuri nėra Sąjungos narė ir kuri atidavė saugoti savo prisijungimo aktą per mėnesį arba daugiau iki šio Akto nuostatų įsigaliojimo, atžvilgiu šis Aktas įsigalioja po tos datos, kada minėtos nuostatos pirmiausia įsigaliojo pagal 20² (a) arba (b) straipsnį, jeigu vėlesnė data nebuvo nurodyta prisijungimo akte, tačiau:

(i) jei 1–12 straipsniai neįsigaliojo šią datą, tokia šalis laikotarpiu iki įsigalioja tos nuostatos ir vietoj jų bus susaistyta Lisabonos Akto 1–12 straipsniais;

(ii) jeigu 13–17 straipsniai įsigaliojo šią datą, tokia šalis laikotarpiu iki įsigalioja šios nuostatos ir vietoj jų bus susaistyta Lisabonos Akto 13 ir 14³, (4) bei (5) straipsniais.

Jeigu prisijungimo akte šalis nurodo vėlesnę datą, šis Aktas tos šalies atžvilgiu įsigalioja nurodytą datą.

(b) Bet kurios šalies, kuri nėra Sąjungos narė ir kuri atidavė saugoti savo prisijungimo aktą iki datos, kuri yra po šio Akto kokios nors straipsnių grupės įsigaliojimo, arba iki datos, kuri yra ankstesnė už ją mažiau negu vienas mėnuo, atžvilgiu šis Aktas įsigalioja, laikantis (a) papunkčio nuostatų, per tris mėnesius po datos, kada apie jos prisijungimą buvo pranešta Generaliniam direktoriui, jeigu prisijungimo akte nebuvo nurodyta vėlesnė data. Pastaruoju atveju šis Aktas tos šalies atžvilgiu įsigalioja nurodytą datą.

(3) Bet kurios šalies, kuri nėra Sąjungos narė ir kuri atidavė saugoti prisijungimo aktą po šio Akto įsigaliojimo datos visa apimtimi arba mažiau negu mėnuo iki tos datos, atžvilgiu šis Aktas įsigalioja per tris mėnesius po datos, kada apie jos prisijungimą buvo pranešta Generaliniam direktoriui, jeigu prisijungimo akte nebuvo nurodyta vėlesnė data. Pastaruoju atveju šis Aktas tos šalies atžvilgiu įsigalioja nurodytą datą.

22 straipsnis

(Ratifikavimo arba prisijungimo pasekmės)

Išskyrus leistinas išimtis, numatytas 20¹ (b) ir 28² straipsniuose, ratifikavimo arba prisijungimo pasekmė yra automatiškas visų nuostatų pripažinimas ir visų privilegijų, kurias nustato šis Aktas, gavimas.

23 straipsnis

(Prisijungimas prie ankstesnių Aktų)

Įsigaliojus šiam Aktui visa apimtimi, šalis negali prisijungti prie šios Konvencijos ankstesnių Aktų.

24 straipsnis

(Teritorijos)

(1) Bet kuri šalis gali pareikšti savo ratifikavimo rašte arba prisijungimo akte arba bet kada vėliau nusiųsti Generaliniam direktoriui raštišką pranešimą, kad ši Konvencija taikoma visoms arba kai kurioms teritorijoms, kurios nurodytos pareiškimе arba pranešime ir už kurių tarptautinius ryšius ji atsako.

(2) Bet kuri šalis, kuri padarė tokį pareiškimą arba kuri nusiuntė tokį pranešimą, bet kada gali pranešti Generaliniam direktoriui, kad ši Konvencija nebetaikoma visoms teritorijoms arba kai kurioms iš jų.

(3)^a Kiekvienas pareiškimas, padarytas pagal (1) punktą, įsigalioja nuo tos pat datos, kaip ir ratifikacija arba prisijungimas, į kurių dokumentus įrašytas šis pareiškimas, o kiekvienas pranešimas, nusiųstas pagal minėtą punktą, įsigalioja per tris mėnesius po to, kai Generalinis direktorius praneša apie jį.

(b) Kiekvienas pranešimas, nusiųstas pagal (2) punktą, įsigalioja per dvylika mėnesių po to, kai Generalinis direktorius gauna jį.

25 straipsnis

(Konvencijos taikymas šalyje)

(1) Kiekviena šalis, kuri yra šios Konvencijos dalyvė, įsipareigoja pagal savo Konstituciją panaudoti reikiamas priemones šiai Konvencijai taikyti.

(2) Manoma, kad kiekviena šalis ratifikavimo rašto arba prisijungimo akto atidavimo saugoti momentu turi būti pajėgi pagal savo vidaus įstatymus įgyvendinti šios Konvencijos nuostatas.

26 straipsnis

(Denonsavimas)

(1) Šios Konvencijos galiojimo laikas neribotas.

(2) Bet kuri šalis gali denonsuoti šį Aktą, nusiųsdama pranešimą Generaliniam direktoriui. Toks denonsavimas taip pat yra visų ankstesnių Aktų denonsavimas ir liečia tik šalį, kuri denonsuoja, o kitų Sąjungos šalių atžvilgiu Konvencija galioja ir turi būti vykdoma.

(3) Denonsacija įsigalioja per metus, kurie skaičiuojami nuo dienos, kada Generalinis direktorius gavo pranešimą.

(4) Šiuo straipsniu numatyta denonsavimo teise negali naudotis jokia kita šalis penkerius metus, kurie skaičiuojami nuo datos, kada ji tapo Sąjungos nare.

27 straipsnis

(Ankstesniųjų Aktų taikymas)

(1) Šis Aktas pakeičia 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvenciją ir vėlesnius Aktus, susijusius su jos peržiūrėjimu, santykiuose tarp šalių, kurioms jis taikomas, ir tiek, kiek jis taikomas.

(2) (a) Šalims, kurioms šis Aktas netaikomas arba taikomas ne visa apimtimi, bet kurioms taikomas 1958 m. spalio 31 d. Lisabonos Aktas, pastarasis lieka galioti arba visa apimtimi, arba tiek, kiek šis Aktas nepakeičia jo dėl (1) punkto.

(b) Taip pat šalims, kurioms netaikomas nei šis Aktas, nei kokia nors jo dalis, nei Lisabonos Aktas, galioja 1934 m. birželio 2 d. Londono Aktas arba visa apimtimi, arba tiek, kiek šis Aktas nepakeičia jo dėl (1) punkto.

(c) Taip pat šalims, kurioms netaikomas nei šis Aktas, nei kokia nors jo dalis, nei Lisabonos Aktas, nei Londono Aktas, galioja 1925 m. lapkričio 6 d. Hagos Aktas arba visa apimtimi, arba tiek, kiek šis Aktas nepakeičia jo dėl (1) punkto.

(3) Šalys, kurios nėra Sąjungos narės ir kurios prisijungia prie šio Akto, taiko jį palaikydamos ryšius su bet kuria Sąjungos šalimi, kuri nėra šio Akto pusėje arba kuri, būdama šio Akto pusėje, padarė pareiškimą, numatytą 20(1) (b) (i) straipsnyje. Tokios šalys pripažįsta, kad minėta Sąjungos šalis gali taikyti, palaikydama ryšius su jomis, paskutinio ankstesnio Akto, kurio pusėje ji yra, nuostatas.

28 straipsnis

(Ginčų sprendimas)

(1) Bet kokį dviejų arba kelių Sąjungos šalių ginčą dėl šios Konvencijos aiškinimo arba taikymo, neišspręstą derybomis, bet kuri iš nurodytų šalių gali perduoti Tarptautiniam teismui, paduodama pareiškimą pagal Teismo Statuto reikalavimus, jeigu tik nurodytos šalys nesutaria dėl kito būdo ginčui sureguliuoti. Šalis, kuri paduoda pareiškimą, turi pranešti Tarptautiniam biurui apie ginčą, perduotą Teismui nagrinėti; Tarptautinis biuras turi informuoti apie tai likusias Sąjungos šalis.

(2) Pasirašydama šį Aktą arba atiduodama saugoti ratifikavimo raštą arba prisijungimo aktą, bet kuri šalis gali pareikšti, kad ji nelaiko savęs susaistyta (1) punkto nuostatomis. Kas dėl ginčų tarp tokios šalies ir kitų Sąjungos šalių, tai (1) punkto nuostatos joms netaikomos.

(3) Bet kuri šalis, padariusi pareiškimą pagal (2) punkto nuostatas, gali atšaukti jį bet kada, išsiųsdama raštišką pranešimą Generaliniam direktoriui.

29 straipsnis

(Pasirašymas, kalbos, depozitaro funkcijos)

(1) (a) Šis Aktas pasirašomas vienu egzemplioriumi prancūzų kalba ir atiduodamas Švedijos Vyriausybei saugoti.

(b) Generalinis direktorius, pasikonsultavęs su suinteresuotomis vyriausybėmis, parengia oficialiuosius tekstus anglų, ispanų, italų, vokiečių, portugalų ir rusų kalbomis, taip pat kitomis kalbomis, kurias nustato Asamblėja.

(c) Atsiradus nesutarimų aiškinant skirtingus tekstus, pirmenybė teikiama prancūziškajam tekstui.

(2) Šį Aktą galima pasirašyti Stokholme iki 1968 m. sausio 13 d.

(3) Generalinis direktorius siunčia du šio Akto egzempliorius, pasirašytus ir Švedijos Vyriausybės atitinkamai patvirtintus, visų Sąjungos šalių vyriausybėms ir bet kurios kitos šalies vyriausybei, jei ji pageidauja.

(4) Generalinis direktorius užregistruoja šį Aktą Jungtinių Tautų Organizacijos Sekretariate.

(5) Generalinis direktorius informuoja visų Sąjungos šalių vyriausybes apie ratifikavimo raštų ir prisijungimo aktų pasirašymą, atidavimą saugoti ir apie pareiškimus, kurie yra šiuose dokumentuose arba pateikti pagal 20¹ (c) straipsnio reikalavimus, dėl bet kurių šio Akto nuostatų, pranešimų apie denonsacijas ir pranešimų, išsiųstų pagal 24 straipsnį, įsigaliojimo.

30 straipsnis

(Pereinamosios nuostatos)

(1) Kol Generalinis direktorius pradeda eiti savo pareigas, šiame Akte nuorodos į Organizacijos Tarptautinį biurą arba Generalinį direktorių laikomos nuorodomis atitinkamai į Sąjungos biurą arba jo Direktorių.

(2) Sąjungos šalys, kurios yra nesaistomos 13–17 straipsniais, gali penkerius metus po Organizaciją įkuriančios Konvencijos įsigaliojimo naudotis, jei jos pageidauja, teisėmis, kurias suteikia šio Akto 13–17 straipsniai, tartum jos būtų šių straipsnių saistomos. Bet kuri šalis, norinti naudotis tokiomis teisėmis, siunčia Generaliniam direktoriui raštišką pranešimą, kuris įsigalioja nuo jo gavimo datos. Tokios šalys laikomos Asamblėjos narėmis iki nurodyto termino pabaigos.

(3) Iki to laiko, kol ne visos Sąjungos šalys tapo Organizacijos narėmis, Organizacijos Tarptautinis biuras vykdo taip pat Sąjungos biuro funkcijas, o Generalinis direktorius veikia kaip to Biuro direktorius.

(4) Kai tik visos Sąjungos šalys tampa Organizacijos narėmis, Sąjungos biuro teisės, pareigos ir turtas pereina Organizacijos tarptautiniam biurui.